

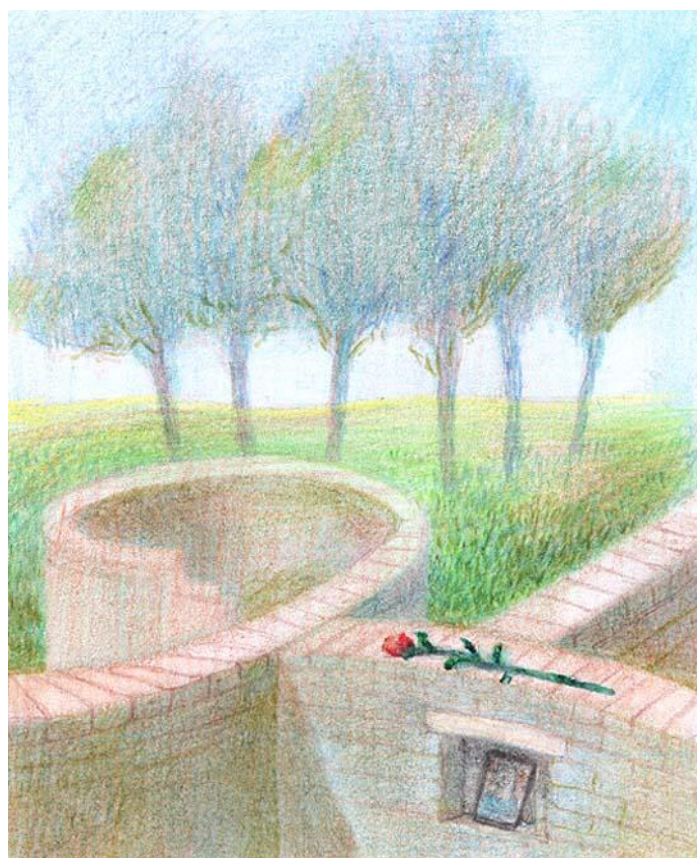
EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 12 NUMMER 2

JUNI 2012

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424
tel. 073-6563206/06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024 ED Haarlem**

De volgende Cocon verschijnt op 15 september 2012.

Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

**Jan van Kleeff
Ron Sluijs
Frans Martens
Annie Beerkens
Monique Haster**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42: 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50**

VACANTIE

Nee, lezer(es), we hebben geen spelfout gemaakt in de titel hoezeer de spellingcontrole ook protesteert. Wat de reden van deze eigenwijzigheid is, wordt u al lezende hopelijk wel duidelijk.

Wij hebben vroeger op school geleerd dat je vakantie met een c moest schrijven en tegenwoordig moet het met een k.

Wat vakantie is? Ach, wie weet het niet. Een omschrijving die ik via het internet vond, luidt:

vrije (school-) tijd, rusttijd, verpoizing, tijd waarin het vergund is niet te werken

En dat is mooi gezegd.

Die tijd breekt voor velen weer aan en wat kunnen we een behoefte hebben aan een *rusttijd* in ons leven. Hoe hectischer ons leven is, hoe meer we naar *rusttijd* verlangen.

Maar met *verpoizing* ligt het denk ik anders. Hebben we behoefte aan *verpoizing*? Misschien wel, misschien ook niet.

Als je leven op zijn kop is gezet, en wie heeft die ervaring niet, dan heb je waarschijnlijk niet zoveel behoefte aan *verpoizing*. Vooral niet omdat je bij dit woord toch al gauw aan vermaak denkt en willen we vermaak worden? Ik betwijfel het.

Vrije tijd dan? Soms zijn we door de omstandigheden tot vrije tijd gedwongen, vaak meer dan ons lief is.

Maar hoe dan ook, ons lichaam en onze geest hebben ontspanning nodig, anders houden we het niet vol. Daarom is het goed om *vacantie* te houden, vrije tijd te creëren om later weer des te steviger in onze schoenen te staan. En daarom wensen wij u allen die *vrije tijd* toe.

In het woord *vacantie* zit ook het woord *vacant* en ik maak me sterk dat die twee woorden veel

met elkaar te maken hebben. Zoals vakantie met vrije tijd van doen heeft, zo doet *vacant* aan een vrije plek denken, aan een *vacature*.

En daar krijgt de redactie van de Cocon in de zeer nabije toekomst mee te maken. Momenteel bestaat de redactie uit twee vrouwen en twee mannen, maar de vrouwen, Lucrea Kern en Wil Vreeburg, hebben aangegeven dat ze deze taak willen beëindigen. Beiden zijn jarenlang (mede-)verantwoordelijk geweest voor de Cocon zoals die er nu uitziet en uit de vele reacties die ons rechtstreeks of via een omweg bereiken tot uw tevredenheid.

Waar Wil zich sterk op de inhoudelijke kant van de artikelen heeft gericht, heeft Lucrea op bijzondere wijze bijgedragen aan de vormgeving en aan de illustraties. Zij hebben allebei besloten mee te blijven werken aan de uitgaven die er dit jaar nog op het programma staan, maar met ingang van het maartnummer van 2013 zullen er andere namen bij de redactie staan.

U begrijpt waar we naar toe willen – en u begrijpt inmiddels ook de titel -, namelijk naar vervanging van onze beide dames.

Dat kan natuurlijk helemaal niet, want beiden zijn onvervangbaar. We zoeken dan ook niet naar vervangsters maar naar opvolgsters. Wettelijk gezien mag dat waarschijnlijk niet, het is immers discriminatie naar geslacht, maar toch lijkt het ons goed als de redactie uit mannen en vrouwen bestaat.

Dat zal van invloed zijn zowel op de redactiebijeenkomsten (4x per jaar) als op de inhoud van het blad (uiteeraard ook 4x per jaar). Tot de taak van de redactie behoort niet in de eerste plaats het blad te vullen met eigen bijdragen, maar wel er voor te zorgen dat er telkens weer nieuwe artikelen in komen, al zijn ‘eigen bijdragen’ natuurlijk ook altijd welkom.

Als u nu denkt: “Ik kan en wil wel meewerken aan het tot stand komen van 4x een Cocon per jaar” neemt u dan contact op met een van ons (zie voor de namen hiernaast).

Niet alleen de redactieleden zullen u dankbaar zijn, maar alle lezers van dit blad.

Maar voor alles wensen wij u een goede tijd toe.

Namens de redactie, *Paul Kuiper*

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Sinds de vorige Cocon zijn weer diverse zaken de revue gepasseerd, waar ik U graag deelgenoot van maak.

Ik wil beginnen met het trieste nieuws dat ons in maart bereikte, namelijk dat een van onze leden, Nelleke Kuiper-Tieben, moeder van Sander Groenewegen, overleden was.

Onder grote belangstelling vonden de uitvaartdienst en de aansluitende crematie plaats. Wij wensen haar man Tom en de overige familieleden veel sterkte in het verwerken van dit grote verlies.

Ter gelegenheid van de Europese Dag van het Slachtoffer op 22 februari j.l. organiseerde Slachtofferhulp Nederland een symposium in Den Haag voor de ketenpartners (zoals OM, advocatuur, Reclassering, Raad van de Rechtspraak en meer). Een kleine afvaardiging van het bestuur was aanwezig.

Diverse sprekers gaven inzicht in de laatste ontwikkelingen om de positie van slachtoffers en nabestaanden beter te waarborgen.

Een van de sprekers was staatssecretaris Teeven. Van de kant van de slachtoffers gaf de familie Noordink een indrukwekkend relaas van hun ervaringen met diverse instanties.

De intentie is om volgend jaar wederom een symposium te organiseren. Diverse partijen boden aan om het “stokje” over te nemen.

Op 17 maart vond de Algemene Ledenvergadering plaats. Onder andere werd de financiële positie van de Vereniging toegelicht en door de Vergadering akkoord bevonden. Tijdens de vergadering werd Frans Martens voorgedragen en met algemene stemmen formeel benoemd tot bestuurslid. Frits de Jong werd onder dankzegging bedankt voor zijn werk voor de Vereniging.

Op 22 maart organiseerde het Ministerie van Veiligheid en Justitie een symposium in

Arnhem voor medewerkers van FPC 's, IDV en SHN met het thema “TBS en slachtoffers”. Aanleiding was de lancering van een herziene handreiking verlofaanvragen, opgesteld door de werkgroep “TBS en slachtoffers”.

Zoals eerder vermeld heb ik in deze werkgroep bijgedragen aan de herziening van de werkprocedures vanuit het perspectief van nabestaanden en ik werd uitgenodigd om mijn persoonlijke verhaal tijdens het symposium te komen vertellen.

In april hebben wij overleg gehad met het Fonds Slachtofferhulp. FSH is onze subsidieverstrekker en de spelregels schrijven voor dat wij na afloop van het jaar verantwoording afleggen over wat wij met het ontvangen subsidie gedaan hebben en wat onze plannen zijn voor de toekomst. Een nieuwe aanvraag voor subsidie voor de komende jaren zal binnenkort bij FSH worden ingediend.

Op onze bijeenkomst van 21 april j.l. hadden wij als gastsprekers twee afgevaardigden van de FPC Van der Hoeven Kliniek in Utrecht. Elders in de Cocon vindt u een verslag van deze bijeenkomst.

Op 15 mei vond de lancering plaats van de SlachtofferWijzer in Den Haag door dhr. Teeven en dhr. Pieter van Vollenhoven.

De lancering was de officiële ingebruikstelling van de SlachtofferWijzer: de online wegwijzer (website en mobiele app) die mensen die dat nodig hebben eenvoudig en anoniem doorverwijst naar relevante beschikbare hulp. De SlachtofferWijzer is een initiatief van en is ontwikkeld door FSH. Op de site is een link naar de VOVK opgenomen.

Het tweejaarlijkse overleg van de lotgenotenverenigingen met het Ministerie van Veiligheid en Justitie heeft plaatsgevonden op 16 mei. De drie lotgenotenverenigingen kwamen met een gezamenlijke agenda.

Het was verheugend te zien dat ook de top van het OM dit overleg met lotgenotenverenigingen belangrijk vindt en dat een lid van het College van Procureurs Generaal bij de vergadering aanwezig was. Het verslag van het overleg wordt gemaakt door het Ministerie en zodra ontvangen, zullen we het plaatsen op onze website.

Nadat we het team van vrijwilligers met de komst van Jan Broers en Ria Lammers weer op volle sterkte hadden, zullen we helaas om uiteenlopende, persoonlijke redenen Jolanda Lohman en Jelle Naber moeten gaan missen. Op deze plek wil het bestuur beiden nogmaals bedanken voor hun jarenlange, belangeloze inzet voor de VOVK.

Inmiddels hebben we kunnen genieten van een ontspannen dagje uit.

Op 19 mei hebben we met ongeveer 60 leden van de VOVK en samen met geïnteresseerden van ADS, ingescheept voor een boottochtje naar Dordrecht.

De boottocht werd ons aangeboden door de stichting van Zinloos Geweld naar Zinvol Gedrag. De kosten van het buffet na afloop, heeft de VOVK voor haar rekening genomen.

Nog meer ontspanning staat ons te wachten op de komende familiedag op 23 juni.

Dit jaar zijn we te gast op Kasteel Arcen. Hopelijk treffen we het dit keer met het weer. Ik hoop velen van u te mogen begroeten.

Jan van Kleeff, voorzitter

MUUR TEGEN GEWELD

Geruime tijd is verstreken sinds de onthulling van het monument “Het Onbevattelijke”, ook wel monument “Muur tegen Geweld” genoemd, in de gemeente De Wolden op 24 september 2011. Een onthulling die met de aanwezigheid van koningin Beatrix extra luister werd bijgezet.

De stand van zaken. Zoals u echter allemaal weet, ontbreken nog steeds de naamplaatjes van onze kinderen op de muur en dat heeft een reden. Helaas is gebleken dat in de dagen voor de onthulling, een ernstig conflict is ontstaan tussen de kunstares van het monument en de stichting Muur tegen Geweld. Volgens de kunstares waren er ongeoorloofde wijzigingen aan het monument aangebracht en als die wijzigingen niet zouden worden gecorrigeerd, de onthulling van het monument tijdens de DHG niet door zou gaan.

Na mislukte pogingen van het Centraal Bureau voor de Kunst (CBK), heeft de gemeente De Wolden voorgesteld te bemiddelen tussen de stichting Muur tegen Geweld en kunstares Irene Fortuyn. Gelukkig heeft daarna de onthulling van het monument plaatsgevonden zonder dat de genodigden iets gemerkt hebben van de problemen.

De gemeente De Wolden heeft vervolgens alle betrokkenen, ook de lotgenotenverenigingen VVRS, ADS en VOVK, gevraagd om geen uitingen in welke vorm dan ook naar buiten te brengen om de bemiddelingspogingen tussen de stichting Muur tegen Geweld en de kunstares niet te belemmeren. De drie lotgenotenverenigingen hebben zich hier aan gehouden. Echter, eind november 2011 werd door de voorzitter van de stichting een interview gegeven, waarin gesproken werd over het plaatsen van een doofpot (voor de slachtoffers van seksueel misbruik) bij de muur. Hierop is door de drie lotgenotenorganisaties een protestbrief naar de gemeente De Wolden gestuurd, waarop op 27 april 2012 een antwoord is ontvangen.

De gemeente geeft aan dat inmiddels inventariserende gesprekken plaatsgevonden hebben met de kunstares en met het bestuur van de stichting Muur tegen Geweld.

Deze gesprekken zijn de basis geweest voor een uitgebreide door de gemeente uitgevoerde

probleemanalyse, die antwoord moet geven op vele vragen. De uitgevoerde analyse vormt de basis voor het vervolgtraject dat de gemeente met de stichting en de kunstenaar vaststelt.

De gemeente heeft aangegeven dat tegelijk met de genoemde brief van 27 april j.l. een brief verzonden is aan de twee conflicterende partijen met daarin een voorstel hoe het vervolgtraject er in de ogen van de gemeente dient uit te zien. De eerste stappen van dit traject zijn voornamelijk gericht op het gezamenlijk vaststellen van de probleemanalyse en het maken van afspraken over het vervolgtraject. Voor het totale traject trekt de gemeente de periode tot het eind van dit jaar uit. In juni worden de eerste stappen gezet. In haar brief stelt de gemeente dat in geschetst traject de lotgenotenverenigingen ook een rol spelen. Het gaat dan vooral om het traject dat moet leiden tot een antwoord op de vraag hoe de naamsvermelding van onze dierbaren op of rond de muur wordt vormgegeven. Wanneer en hoe is op dit moment nog niet duidelijk. Hierover komt meer duidelijkheid wanneer de kunstenaar en de stichting het eens zijn over het te doorlopen traject. De gemeente vraagt de lotgenotenverenigingen geduld te betrachten.

Wij hebben daar echter grote moeite mee. Wij wachten al meer dan een jaar op duidelijkheid over het plaatsen van naamplaatjes. De lotgenotenverenigingen zijn unaniem in hun wens om de naamplaatjes, in diverse vormen en afmetingen, geplaatst te hebben op de muur. Zonder naamplaatjes is de muur een prachtig monument maar mist de emotionele lading die het krijgt met naamplaatjes. Wij hebben begrepen dat de kunstenaar geen bezwaar heeft tegen plaatsing van dergelijke naamplaatjes en dit zelfs toejuicht omdat het bijdraagt aan het karakter van de Muur.

Wij hebben de bemiddelaar van de gemeente De Wolden om een gesprek gevraagd om daarin het standpunt en de gevoelens van de lotgenoten te laten horen. Bij het verschijnen van deze COCON heeft dat gesprek waarschijnlijk plaatsgevonden. Ik hoop dat ik u binnenkort nader kan informeren of tenminste een tussenstand van de gang van zaken kan geven in deze trieste ontwikkeling.

Jan van Kleeff

VOORAANKONDIGING LEUSDEN

De bijeenkomst in Leusden op 8 september zal hoogst waarschijnlijk in het teken staan van slachtofferbeleid. Jeroen Steenbrink, hoofdofficier van Justitie met landelijke verantwoordelijkheid voor slachtofferbeleid is vooralsnog uitgenodigd te komen spreken.

VACATUREBANK VOVK

Mocht u in het hoofdartikel 'Vacantie' heen gelezen hebben over de behoefte van de redactie, dan graag alsnog aandacht hier voor.

Graag vestigen wij nog even uw aandacht op het hoofdartikel waarin wij de aanstaande vacatures in de redactie melden.

Er is per januari 2013 dringend behoefte aan 2 nieuwe redactieleden m/v in verband met het beëindigen van hun functie door Lucrea Kern en Wil Vreeburg. We zoeken iemand die graag contacten legt met lotgenoten en iemand die illustratieve vaardigheden bezit.

De redactie

HET VERHAAL VAN NIELS KOOISTRA

† 15 augustus 2008

Op het platteland van Friesland ontmoet ik Herma Kooistra, die in 2008 zowel haar zoon als haar man verliest. 'Ik zou op 2 augustus 55 jaar worden' vertelt Herma.

Om drie uur 's nachts gaat de telefoon en spreek ik een verpleegkundige van het Medisch Centrum Leeuwarden 'of ik de moeder ben van Niels Kooistra?'

Ja, dan heb je meteen het gevoel dat het goed mis is. Hij vertelde me dat Niels was neergestoken, binnengebracht in het ziekenhuis en gereanimeerd. Gedachten schieten door je hoofd: 'Niels neergestoken?' Dat past niet. Niels is geen ruziezoeker, hij is altijd vrolijk, dat klopt niet. We zijn er meteen naar toe gereden en zijn vriendin zat daar op ons te wachten.

De 28-jarige Niels woont al drie jaar samen met zijn vriendin Jory in Leeuwarden.

Twee augustus komen ze 's nachts om half twee van een verjaardagsfeestje in de buurt en zijn ze bijna thuis als ze langs een groepje jongens fietsen. Niels zegt "midje" (Fries voor 'goede middag'). Een van de jongens uit de groep voelt zich aangesproken en begint te schelden. Hij trekt Jory van Niels fiets, trekt zijn vestje uit en roept 'kom maar op'.

Daarop raakt Niels met die jongen in gevecht. De rest van het groepje trekt de jongen van Niels af en het lijkt over. Op het moment dat ze verder willen fietsen zien ze het vestje van

die jongen op straat liggen. Ze besluiten het min of meer als geintje mee te nemen.

Gebruikelijk is dat Niels en Jory met de taxi naar een feestje gaan. Omdat het nu vlakbij is, hebben ze de fiets genomen.

Terug thuis aangekomen vinden ze een sleutelbos in het vestje. Jory acht het beter de sleutels maar gelijk terug te brengen, maar Niels vindt dat dit later op de dag ook wel kan. Uiteindelijk besluit het stel dan toch maar terug naar de plek te gaan. Aldaar aangekomen zien ze de jongen achter op een scooter zitten. Zijn vrienden hebben hem bij het eerste opstootje al een mes afhandig gemaakt. Direct na dat conflict is hij even naar binnen geweest en heeft kennelijk een priem gepakt. Zodra hij Niels ziet vliegt hij van de scooter er op af. Terwijl Niels nog 'sorry' zegt, wordt hij neergestoken. De jongen rent weg, Jory rent achter hem aan maar struikelt over haar eigen schoenen. Als ze terugkomt is Niels nog steeds niet opgestaan. Omstanders schieten toe, het vriendengroepje belt 112.

Politie en ambulancepersoneel zijn vrij snel ter plaatse en beginnen met reanimeren.

Niels wordt bloedend afgevoerd.

Het blijkt dat hij op meerdere plaatsen gestoken is. Twee steken in de buik, een in zijn nek en een vierde nabij de hartstreek.

Niels wordt in zeer kritieke toestand opgenomen en de eerste 24 uur gekoeld om hersenletsel te voorkomen. Daarna brengt men hem geleidelijk bij. Wanneer blijkt dat Niels niet zelfstandig begint te ademen, wordt hij door een MRI-scan gehaald.

Dan komt het noodlottige aan het licht.

Het ruggenmerg tussen de eerste en tweede halswervel is gekneusd en dat heeft een dwarslaesie tot gevolg. Een totale verlamming vanaf de nek door de fatale neksteek.

Hij kan niet meer ademen, niet meer praten, niet meer bewegen, alleen nog met zijn ogen knipperen. Hij probeert zijn lippen te bewegen maar dat lukt niet meer. Dagenlang krijgt Niels slaapmiddelen om hem de kommer en kwel te besparen. Dagenlang verkeren Herma, haar man, broers en Jory in onzekerheid.

Zou het nog enigszins goed komen, zou het nog tot een rolstoel kunnen komen?

In de dagen erna komt de recherche ook naar zijn ziekbed om van hem gegevens los te

kunnen krijgen. Niels ligt aan de beademing en wordt wakker gemaakt als wij komen of wanneer hij gehoord wordt. Het blijkt dat er niet of nog nauwelijks communicatie mogelijk is, het is hartverscheurend. Men laat hem maar weer slapen omdat er niets anders op zit.

Achteraf blijkt dat de dader het 'Midje', als 'mietje' heeft aangehoord. Hij was onder invloed van cannabis en alcohol. Al op de basisschool was hij met de politie in aanraking geweest. Hij was in zijn eer gekrenkt.

Vermoord om een woordje dat eigenlijk nog verkeerd verstaan was; ondanks dat het een Fries was.

Twee lange en zware weken gaan zo voorbij. Niels kan alleen nog oogcontact maken. Een keer knippen betekent ja, twee keer knippen betekent nee. Je kon zien dat hij er voor wilde gaan. Men heeft hem ook een kans willen geven van 'Niels wil je zo door?'

Hij heeft natuurlijk gedacht van 'ik kan toch niet zo maar dood gaan'. Uitgebreid is er met hem over gesproken dat hij altijd aan de kunstmatige beademing zou moeten blijven. Met sondevoeding en honderd procent verlamd aan het bed gekluisterd zou zijn. Hij had geen keus. Alle artsen zagen ook geen enkele oplossing of vooruitzicht. Hij heeft uiteindelijk zelf de beslissing genomen om de stekker er uit te trekken.

's Morgens komt er nog een psychiater langs om met een testje te constateren of Niels wel geestelijk volwaardig is om een dergelijke beslissing te nemen. Ik weet dat het bij het protocol hoort maar daar kun je toch ook van afwijken. Men wil natuurlijk geen enkel risico wat aansprakelijkheid betreft, maar ik vond het vreselijk, zegt Herma.

Ouders, vriendin, broers, directe familie en wat goede vrienden hebben zijn sterven meegemaakt. Men heeft hem eerst onder narcose gebracht, daarna haalde een arts de beademing er af en was het over. Dan denk ik 'was de politie maar niet zo snel aanwezig geweest als het toch je dood moet worden'.

Dit proces is vreselijk geweest om mee te moeten maken voor Niels. Een kerngezonde jonge man die niets meer kan en daardoor geen keuze meer heeft om verder te kunnen leven.

Zijn lichaam wordt meegenomen naar het Forensisch Instituut in Rijswijk. Dan denk je ze hebben alles nu toch wel maar nee, er moet

nog van alles mee gedaan worden. DNA, foto's van buik en borststreek. Wat een drama. Het lijkt dan wel een film. Ik wilde hem zo snel mogelijk thuis, mijn kind, voor zijn begrafenis verzorgen, kleden en afleggen.

Later heeft hij gelukkig nog een paar dagen thuis gestaan in zijn vertrouwde omgeving en heb ik dat alsnog kunnen doen.

Tjalling, mijn man, is 2 maanden later op 28 oktober plotseling overleden aan een aneurysma, een lokale uitzetting van een slagader. Nu nog steeds is het voor mij alsof die gebeurtenissen zich direct na elkaar hebben afgespeeld.

De dader heeft uiteindelijk 10 jaar gekregen. Hij was 18 jaar en toerekeningsvatbaar, dus het werd jeugdgevangenis. Niels woonde een paar straten van hem vandaan. Ik heb niets met de dader, ik houd me er niet mee bezig, maar wil hem nu ook weer niet tegenkomen als hij strakjes vrij is. Ik doe daar verder niets mee dan dat ik Leeuwarden strakjes niet echt op ga zoeken. Dan is voor mij Leeuwarden maar geweest. Ik heb er nu al een vervelend gevoel bij als ik er kom. Ik kom er eigenlijk te weinig om het 'gewoon' te kunnen gaan voelen. Als je er zou wonen kun je er niet omheen en zul je er wellicht iets mee moeten, ik kan het mijden.

Je pakt het leven weer op en iedereen om mij heen zegt dat ik dat ook goed doe. Maar ik voel me er evengoed nog heel erg verdrietig om en best wel eens eenzaam, vooral ook zonder mijn man natuurlijk. Het grote verdriet zit wel achter de deur, dat is nou eenmaal zo.

Later heb ik die vier weekenden in Doorn van Slachtofferhulp gevolgd. De sfeer met andere ouders te delen, samen lachen en huilen, was bijzonder. Het omvatte steeds andere thema's zoals naar de gebeurtenis zelf kijken; wat doe je er mee; naar de toekomst kijken; wat heb je persoonlijk nodig. Ieder heeft daar zijn eigen verhaal en eigen ervaringen en verwachtingen. Door al die verhalen verwerk je toch automatisch zelf een aantal dingen.

De nacht voor het hele drama had ik een nare droom, ik was in een Intensive Care beland in het ziekenhuis. Ik zei tegen Tjalling dat ik zo'n vreselijke droom had en zo'n onrustig gevoel. Wat gek dat zo'n voorgevoel de dag erna al uitkomt. Er is echt iets meer tussen hemel en

aarde. Je wil dat zo graag even grijpen, even vast pakken maar dat gaat niet.

Een medium heeft ooit tegen mij gezegd dat ik iets had met het getal 'vijf'.

Ik ben op 2-8-1953 geboren.

De 2 en de 8 maken samen $10 = 2 \times 5$.

Niels is op die datum neergestoken, in 2008, weer de 2 en de 8. Ik zou 55 worden.

We hadden een gezin met zijn vijven. Op 28 oktober is Tjalling overleden. Typisch hè?

Het hiernamaals is veel mooier, maar niemand wil daar toch naar toe ondanks alle ellende die we meemaken. Ik ga gewoon door, we zien wel wat op mijn pad komt. De scherpe randjes zullen er langzamerhand wel van af gaan.

Rien Verbiest

Begrafenisblues (Funeral blues)

Zet stil die klokken. Telefoon eruit.

Verbied de honden hun banaal geluid.

*Sluit de piano's, roep met stille trom
de laatste tocht van deze dode om.*

*Laat een klein vliegtuigje boven het avondrood
de witte boodschap krassen: hij is dood.*

*Doe crêpepapier om elke duivenkraag
en hul de luchtmacht in het zwart, vandaag.*

*Hij was mijn Noord, mijn Zuid, mijn West mijn
Oost,*

*hij was al mijn verdriet en troost,
mijn nacht, mijn middag, mijn gesprek, mijn
lied, voor altijd dacht ik. Maar zo was het niet.*

*Laat in de sterren kortsluiting ontstaan,
maak ook de zon onklaar. Begraaf de maan.
Giet leeg die oceaan en kap het woud:
niets deugt meer, nu hij niet meer van mij
houdt.*

W. H. Auden

MIJN ALTAARTJE

Nabij de kop van de eettafel, tegen de wand, staat een oud dressoir. Daarop heb ik een plekje voor Niels en Tjalling ingericht.

Voor hun afbeeldingen ligt een steen met de naamsopdruk. Ik kan er zo nu en dan wel eens wat aan veranderen, iets weghalen of toevoegen.

Tjalling was gek op beeldjes; Niels zei daarop van 'geef mij dan maar een Boeddhabeeeldje'.

De twee Boeddhabeeelden zijn voor hen beide. Tjalling en Niels hielden beiden van de kaatssport, vandaar de kaatsmof als aandekken. Niels was kok en de knopen van zijn koksbus heb ik voor hem gelegd.

Hij had het altijd over een rooie Ferrari. Toen hij zijn rijbewijs haalde kreeg Niels een fel rood miniatuurautootje. Hij werkte in een hotel waar een Ferrari-club een dagje organiseerde. Zo'n kans liet hij zich niet ontgaan. Hij vroeg aan een van de leden of hij zijn Ferrari moest wegzetten. Gaaf vond hij het om een klein stukje in zo'n sportkarretje te mogen rijden.

De piramide van glas geeft weer nieuw licht op mijn leven, het is maar net hoe de zon er op schijnt. De Oosterse thinga's geven met hun mooie toon een rustgevend geluid.

Altijd als ik thuis ben steek ik een kaarsje aan en ben ik in gedachten bij hen, mijn Niels en mijn Tjalling.

Herma Kooistra

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN...

“Het is al zó lang geleden” is een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven inmiddels verlopen is voor de nabestaanden.

Wendy Roet † 28-09-1995

De 21-jarige Wendy Roet werd gewurgd door een tien jaar oudere man met wie ze net een kortstondige relatie had beëindigd.

De volgende dag meldde hij zich op het politiebureau.

In de woning van Jan en Ria Roet tref ik Ria. Jan is naar handboogschieten, zijn grote hobby. Hij heeft het niet zo op het oprakelen van het 'hele verhaal'. Ria is na in eerste instantie wat sceptisch te zijn geweest, alsnog bereid om terug te kijken.

Jan heeft altijd een eigen bedrijfje gehad.

Hij is inmiddels gepensioneerd, maar ik werk nog een paar dagen bij Fashion Plus.

Ik presenteer ouderenkleding bij bepaalde arrangementen, als dagje uit voor 55+ers.

We woonden vrij buiten, daar waar het Turkse vliegtuig is gecrasht. We waren net verhuisd. Ik had eerder naar gedroomd dat er een vliegtuig zou neerstorten. Ik was er bang van geworden. Ik zag me de gewonde mensen helpen, ze onder de douche zetten.

En later gebeurde het dus precies op die plek! Het huis is intussen afgebroken voor de aanvliegroute van de Polderbaan. Dat is nog een verhaal apart hoor.

Wendy kwam uit school en zei me dat we maar naar de gemeente moesten gaan omdat ons huis gesloopt zou worden. Bleken ze drie

huizen, dat van ons dus ook, over het hoofd gezien te hebben. Gedoe heeft dat opgeleverd. Een mens maakt wat mee in zijn leven.

Mijn dochter heeft die jongen bij vrienden van haar ontmoet. Hij was ouder, had een zorgzaam karakter en had een zontje.

Ze voelde wel wat voor hem en er ontstond een relatie. Ze vertelde wel dat hij was afgekickt van drugs, maar dat we toch eens kennis moesten maken. We woonden dus nog in dat huisje aan de dijk en toen heeft ze hem aan ons voorgesteld. In de vensterbank hadden we een hanghorloge onder een glazen stulpje staan, nog van de betovergrootvader van Jan.

Die vriend had op het moment dat ik iets te drinken maakte schielijk het geheel gedemonteerd. Uit nieuwsgierigheid naar de waarde van het ding wellicht. Zoiets doe je toch niet? Ik kreeg een raar gevoel in mijn lijf en legde een relatie met zijn drugsverslaving.

[Intussen heeft Ria het klokje tevoorschijn gehaald en tussen ons in op de tafel gezet.]

Ze was haar studie HBO chemielaborant aan het afronden. Ze liep stage bij een bedrijf dat voornamelijk uit mannelijk personeel bestond. Dat zinde hem niet, hij bleek nogal jaloers te zijn. Ze werd almaar stiller, vriendinnen begon dat ook op te vallen. De blik in de ogen van die jongen sprak boekdelen wanneer zij zich met vrienden onderhield. Zij mocht geen contacten maken en uiteindelijk zou ze haar stageplek moeten opgeven vanwege zijn ziekelijke jaloersheid. Dat ging haar te ver, vertelde ze ons. Ze heeft toen de relatie, die slechts een zes weken duurde, beëindigd.

Een vriendin van haar uit de buurt deed een beroep op haar om in haar nieuwe huisje te komen helpen. 'Eerst nog aan mijn scriptie schrijven en dan kom ik' had ze gezegd.

Om half acht 's avonds vertrok ze van huis. Ze is door hem opgewacht en ze zijn kennelijk met haar auto naar het recreatiegebied Spaarnwoude gereden. Hij heeft haar ontdaan van haar sieraden en heeft die in Amsterdam verkocht. Een meisje daar vond een autosleutel op straat en zodoende trof de politie de auto in Amsterdam aan. De andere dag heeft hij aangifte gedaan. Wendy's beste vriendin stond op dat moment ook op het politiebureau voor een aangifte en hoorde naast haar iemand zeggen dat hij zijn vriendin vermoord had.

Oog in oog met de dader, wat zij op dat moment niet wist.

Ik zei wel eens tegen Wendy 'pas op straks vermoordt hij je nog', ik had zo'n gevoel.

'Nee' zei ze, 'zo iets doet hij niet'. Ik was bang en voelde dat het niet goed zou gaan. Zij zou nota bene helemaal niet naar die jongen gaan. De zondag ervoor ben ik nog op het politiebureau geweest om proberen te weten te komen wat hij allemaal op zijn kerfstok had.

'Het is toch niet te geloven, het klokje loopt. Zie dan, het loopt toch?' zegt Ria plotseling. We constateren beiden dat de zichtbare radertjes ronddraaien en dat het klokje loopt! Het is een erfstuk van Jan zijn vader die in 1992 is overleden. Het hangt al tijden in die stolp en wordt nooit opgewonden. 'Hij heeft het nog nooit gedaan; wat is dit; dit is zó gek; hij is van betovergrootvader Roet', zegt Ria. 'Het staat altijd in het hoekje van de keuken'.

In de loop van de jaren ben ik door onze vriendenkring zo goed opgevangen.

Ik ben altijd sportminded geweest. Ik was een verwoed tennisster, speelde altijd op de woensdag en vrijdag, ook in competities.

Ze waren zo begaan met ons. 'We halen je op en brengen je weer thuis' zeiden ze.

'Al sla je geen bal en houd je alleen maar het racket vast'; ze waren zo lief voor me.

We hadden ook wel eens fietstochtjes waarover ze zeiden, 'je doet gewoon mee, als je niet kunt trappen dan duwen wij wel'. 'Als je moet lachen, lachen wij mee. Als je moet huilen, huilen wij mee!' Door die onvoorwaardelijke steun ben ik wel op de been gebleven. Mijn man is meer gesloten, alhoewel wij samen gelukkig wel goed kunnen praten. Wendy is begraven op onze 25-jarige trouwdag. Jan ging werken, werken en nog

eens werken. Uiteindelijk heeft hij hartritme-stoornissen gekregen en mocht niet meer tennissen.

Ik zelf heb ook hartproblemen gekregen, gewoon door de stress van de jaren heen.

In november 2010 kreeg ik een ontsteking aan mijn hartzakje. Een kleine hartaanval was daarop het gevolg. Na een stevige pot tennis draaide ik de auto voor het huis en voelde een tik in mijn hoofd. Langzaam werd ik onwel en verloor op het toilet mijn bewustzijn.

Jan heeft toen twee keer mijn leven gered. Eerst door kordaat in te grijpen en 112 te bellen. Daarna het ambulancepersoneel, dat met mij aan de gang ging, te waarschuwen voor mijn NSAID allergie. NSAID is een pijnstillende en koortsverlagende stof die dan wordt toegediend. In dat stadium had het mijn dood kunnen betekenen. Alhoewel de stress grote invloed heeft gehad op onze gezondheid, gaat het ons voor zover goed. Elkaar vrijlaten en respecteren is ook belangrijk.

Onze zoon gaat nu ook heel goed, hij heeft er ook onder geleden. We hebben er inmiddels een lieve schoondochter bij. Onze kleindochter is heel veel hier en we hebben daar veel plezier van. Het vervangt niet maar voegt wel iets toe. We hebben een heel gelukkige familie.

In de hoek van de kamer hebben we een hoekje voor Wendy ingericht. Bij haar foto brandt elke dag een waxinelichtje. Er staat altijd wel een bloemenstruik of iets dergelijks.

Kijk hoe vind je dit, zegt Ria. Ze laat me een lieveheersbeestje zien met fel rode en zwarte kleuren. Dat heeft kleindochter lief uit klei gemaakt. Het staan voor 'tegen geweld'. Terwijl ze de toedracht van Wendy niet kent. Mooi maar typisch he?

Achter haar foto heb ik een brief zitten. Laatst vonden we die op haar graf. 'Zou die van de dader zijn', dacht ik toen nog. Daders zoeken wel vaker naderhand enig contact met hun slachtoffers, heb ik van rechercheurs wel eens gehoord. Bleek hij afkomstig van haar eerste vriendje. Hij nam na vijftien jaar alsnog 'afscheid' door middel van een heel lieve brief.

'Zie nou, dat klokje loopt nog steeds. Ik weet niet eens hoe je het op moet winden.

Ik begrijp er niets van, ik bel mijn man even hoe dat nu zit. Dat kan toch niet'?

'Een geschenk uit de hemel misschien'?

Rien Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Soms overvalt me wel eens een gevoel van eenzaamheid – Maaïke is er niet meer.

Maar iets in mij roept me dan al gauw tot de orde: “Klopt, Paul, Maaïke is er niet meer en hoe je ook tobt – ze komt nooit meer terug en dat is jouw pijn, niet de hare.” En of ik nou wil of niet, dan ben ik wel weer terug in de werkelijkheid, in het nu. En dat nu heeft toch wel heel veel te bieden: ik heb een lieve vrouw die gelukkig vrijwel geheel hersteld is, ik heb lieve kinderen, twee lieve schoondochters, een lieve schoonzoon, vier schatten van kleinkinderen, familie en veel vrienden.

En als ik dan terugdenk aan Maaïke, dan zie ik een jonge vrouw, omringd door vrienden en vriendinnen en een toekomst die haar toelacht zoals zij de wereld om haar heen toelachte.

Natuurlijk, het zijn herinneringen en waarschijnlijk zelfs gekleurde herinneringen, maar ik koester ze.

En ik merk om mij heen dat zoveel mensen de herinneringen aan Maaïke koesteren.

En ik zie om mij heen de sporen die zij in zoveel levens heeft nagelaten. Dat vervult mij met dankbaarheid, dankbaarheid voor het feit dat zij geleefd heeft en daarmee vreugde heeft uitgedeeld.

In een bepaald verband heb ik wel eens gezegd dat niemand voor niets heeft geleefd, want iedereen is verwacht, iedereen is liefgehad, of je nou lang of kort hebt geleefd. Ik weet dat hier best wat tegenin is te brengen, maar het geeft mij toch troost.

Hierboven schreef ik dat zij liefgehad is, maar dat wordt ze nog steeds. Ze heeft liefgehad, het leven liefgehad en dat kan ze niet meer.

Daarom heb ik het leven lief. Snap je dat?

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

We waren laatst een weekje met vrienden voor een vakantie in hun huis in Piemonte Italië.

We filosofeerden zo met elkaar over onze leeftijd en onze houdbaarheidsdatum. We opperden de gedachte om als ouderen met elkaar samen te gaan wonen omdat het gezamenlijk inkopen van zorg dan gedeeld kan worden. Maar meer nog om het proces van ouder worden samen te kunnen doormaken en met elkaar te kunnen delen. Hoe doe je dat?

Onze vriend zei optimistisch, kijk, het is belangrijk om positief in het leven te staan, je zegeningen te tellen en dan komt alles goed.

Nou ja, alles, zei ik, naast die zegeningen blijven toch de geleden verliezen ook een belangrijke rol spelen. Ik kan het verlies van Caroline onmogelijk zonder pijn beleven.

Dat blijft zo. Jij telt ook je zegeningen Paul, en dat is mooi, wat kunnen we anders, om te overleven moet je het lijstje met zegeningen voortdurend voor ogen houden.

Nou, daar gaat ie dan, ik ben de gelukkige oma van David, die werd vorige week een jaar oud.

Nu word ik dit jaar weer oma, als alles goed gaat, dan komt er bij onze dochter en schoonzoon een baby eind september.

In december of misschien wel iets eerder krijgen mijn zoon en schoondochter een tweeling. In een klap dus drie kleinkinderen erbij. Dus dan ben ik oma binnen twee jaar van vier kleinkinderen. Dat geeft een blij gevoel, dat zijn zegeningen.

En natuurlijk heb je gelijk als je zegt, niemand heeft voor niets geleefd. En er is van Caroline gehouden, toch blijft het gemis aan mij knagen en ook het feit, dat een ander mens haar dat leven, dat nog lang niet voltooid was, heeft afgenomen. Dan schieten er beelden op mijn netvlies van een vechtende Caroline, vechtend voor haar leven, waarin nog zoveel moest gebeuren, ze was op weg naar huis, de liefde lachte haar toe, maar nee, het mocht niet zo zijn. Als die gedachten bij mij opkomen dan kan ik even geen zegeningen meer tellen en ben ik verdrietig als op de eerste dag.

Het zal zijn wat wij ervan maken en met jou zeg ik, ja, ondanks alles, ik heb het leven lief.

Hartelijke groet,

Wil

WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2012

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjes</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Marianne Bündgens</i>	* 23-07-1963	† 01-10-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Fred Boon</i>	* 08-08-1970	† 07-11-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van den Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Manuel Fetter</i>	* 18-08-1972	† 24-09-2004
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Tanja Tijssen</i>	* 10-09-1979	† 21-02-1999
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Tjerk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijsen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Sander Groenewegen</i>	* 20-09-1990	† 17-12-2010
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maartje Pieck</i>	* 24-09-1984	† 11-07-2000
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijck</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991

Bas Stoker en stiefzoon Mitchel

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

Marjoke Filippo

Maurice Tielemans

Rebecca Muller

Dick Reintjes

Marianne Bündgens

Fabian Brands

Cornelis Speksnijder

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

Anja Bronkhorst

Fred Boon

Gijs Janssen

Pascal Janssen

Joline van den Brink

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Manuel Fetter

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

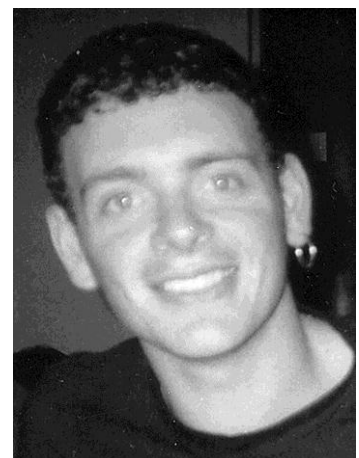
Felicita Oostdam

Henk Arends

Dorothée Overbosch

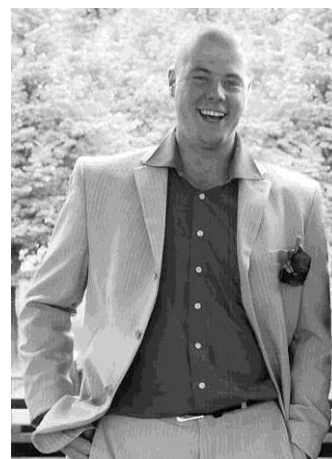
Barry Bennemeer

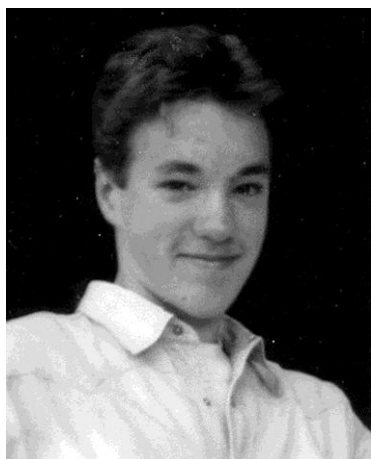
Tanja Tijssen Maziar Awari

Tjerk van Wijk

Maurice Tijsen

Wouter IJspelder

Sander Groenewegen

Hester van Nierop

Maartje Pieck

Maaïke Kuiper

Bart van Dijck

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*

‘REDMAR HAD GEWOON PECH’

In het politievakblad Blauw van 28 april staat een heel mooi interview van een politiechef die een boek schreef na het overlijden van zijn zoon. In het interview wordt er ook een relatie gelegd tussen de emoties van de vader en zijn werk als politiechef. Het interview is, gescreend van de vakinhoud voor het politievak, overgenomen. Met dank!

Twee jaar geleden overleed de zoon van Cees Smedema nadat hij een klap kreeg bij een onschuldig lijkend opstootje. Daarna belandde de politiechef in een achtbaan van emoties. Hij schreef een boek over zijn ervaringen: 'Deze wissel komt te vroeg... 'Het is te bestellen via www.redmarsmedema.nl

Het was in de nacht van 17 op 18 april 2010. Mijn vrouw en ik sliepen dat weekend niet thuis vanwege een wandeltocht. Sander, mijn oudste zoon, en Redmar waren wel in onze woonplaats Bergum gebleven. Redmar was zestien jaar en begon net een beetje uit te gaan. Die nacht was hij naar Club Q geweest. Dat is een vrij grote discotheek in de buurt. Zondagmorgen om 6.15 uur belde Sander. Hij wilde ons niet ongerust maken, maar maakte zich zorgen. Sander vertelde dat Redmar die nacht door vrienden achterop de fiets was thuisgebracht. Hij had bij een opstootje een klap op zijn hoofd gekregen en kon niet op eigen kracht thuis komen. Ze hadden hem op bed gelegd, maar Redmar maakte de hele tijd rare bewegingen. Ik heb toen een bevriende collega uit het dorp wakker gebeld en gevraagd direct te gaan kijken. Ik voelde dat er iets ernstigs aan de hand was. Toen de collega Redmar zag, heeft hij direct een ambulance laten komen.

Toevalligerwijze was dat dezelfde ambulance die eerder naar de Club Q was gekomen om naar Redmar te kijken. Dat was direct nadat hij die klap had gekregen. De broeders hebben toen testen gedaan, maar daaruit bleek niets

ernstigs. Later werd duidelijk waarom. Redmar heeft een klap gekregen op de zijkant van zijn schedel. Daar zit een soort holte waar het schedeldak net iets dunner is. Er doorheen loopt een bloedvat. Door de impact van de klap is een botsplinter losgeraakt en die heeft het bloedvat doorkliefd. Dat is gaan bloeden. Mensen die dat overkomt, krijgen eerst verschijnselen die duiden op een hersenschudding, maar daarna volgt een korte opleving. Juist in die fase is hij onderzocht door het medisch personeel. Maar door de overdruk in de hersenen kreeg hij later die strekkrampen.

Mijn vrouw en ik zijn direct in de auto gesprongen en hebben de tweehonderd kilometer naar het ziekenhuis in Groningen in vijf kwartier gereden. Dat hij daar lag, was al een slecht teken want als Fries ga je normaal gesproken naar het ziekenhuis in Leeuwarden of Drachten. Alleen ernstige gevallen gaan naar Groningen.

Mijn vrouw en ik hebben onderweg nauwelijks gesproken. Er lag een zware steen op onze maag. We vreesden dat we een ernstig gehandicapte zoon zouden terug krijgen.

Of erger. In het ziekenhuis werden we opgewacht door Sander, zijn vriendin en de bevriende collega met zijn vrouw.

Een verpleegster haalde direct de neuroloog toen ze ons zag. Op dat moment wist ik het al. Ik zei tegen mijn vrouw dat ze maar moest gaan zitten omdat we een vreselijk bericht zouden krijgen. Ik vergeet nooit meer hoe ze toen naar me keek. Twee tellen later kwam de neuroloog. Redmar was klinisch dood.

We hoorden het aan, maar de boodschap wilde niet doordringen. Zoiets is niet te bevatten. Redmar lag op bed, maar uiterlijk was er niets opmerkelijks te zien. Zijn borstkas ging op en neer, hij was warm en van buiten ongehavend. Voor ons gevoel konden we hem zo meenemen. Maar hij werd kunstmatig in leven gehouden. De medici wilden weten of we organen wilden doneren. Zo niet, dan zouden ze de stekkers eruit trekken. Ze gaven ons daarvoor wel alle ruimte overigens.

We besloten voor orgaandonatie te kiezen. Toen moesten we wachten op een team specialisten dat toevallig net in Maastricht was. De aswolk verhinderde vliegverkeer, dus we hebben tot diep in de nacht moeten wachten. We wilden onze zoon niet alleen laten. Het leek een eeuwigheid. Steeds gingen we bij hem

kijken. En dan was het nog gewoon Redmar die we zagen liggen. Pas later, na de sectie door het NFI, voelde hij koud aan. Toen kwam het besef dat hij echt dood was.

Dat leidde niet tot hysterische toestanden, maar we waren natuurlijk intens verdrietig.

Toch denk ik dat je geest je ervoor behoedt dat je in een keer beseft wat er gebeurt. Anders overleef je het zelf niet. De impact dringt beetje bij beetje door. Als alles tegelijk komt, dan ga je er het liefst zelf achteraan.

Ik heb die gedachte nooit gehad. Ik heb geprobeerd de dood van Redmar verstandelijk in combinatie met mijn gevoel te benaderen.

Ik wilde mijn energie en emotie vooral naar binnen richten. Juist om te voorkomen dat ik er aan onderdoor zou gaan. Ik moest er voor mijn gevoel ook zijn voor mijn vrouw en Sander.

Op dat moment komt de politieman in je boven. Ik zit sinds mijn zeventiende bij de politie. Ik ben gewend verstand en emotie te scheiden en heb veel nare dingen gezien en meegemaakt zonder dat ik daar mentale problemen door kreeg.

Nu moest ik mijn emoties wel toelaten.

Dat was een moeilijk proces.

Ik heb meegemaakt hoe ouders van een vermoord kind alles op alles zetten om de dader te vinden en veroordeeld te krijgen.

Alle respect daarvoor, maar ondertussen sloopte het ze. Met allerlei nare gevolgen. Toen ik dat zag, nam ik me al voor dat mij dat nooit zou overkomen, mocht ik ooit een kind verliezen. Ik probeer mijn energie positief te gebruiken en niet te richten op degene die verantwoordelijk is voor de dood van Redmar. Ik denk dat er geen opzet was om te doden. Elke dag krijgen mensen klappen.

Redmar heeft gewoon pech gehad.

Ook de ambulancemedewerkers verwijt ik niets, al zegt mijn gevoel dat Redmar het had kunnen redden als ze direct de juiste diagnose hadden gesteld.

We zijn vlak voor Redmars geboorte in Bergum komen wonen. We hebben hier een groot sociaal netwerk en Redmar had dat ook. Na zijn dood zijn honderden mensen bij ons thuis geweest. We moesten zelfs een bord in de tuin plaatsen omdat we de toestroom niet meer aankonden. Dat is wel mooi: de gemeenschap pakt je op. Ook de begrafenis was heel massaal. Uiteindelijk waren er zo'n dertienhonderd bezoekers. We hadden zelfs

een videoverbinding nodig naar een bijgebouw. Die massale stoet van de kerk naar de begraafplaats was indrukwekkend. Dat gaf veel steun, dat was mijn stille tocht.

Uiteindelijk zijn er zes verdachten in beeld gekomen. Dat heeft maanden geduurd.

Gaandeweg de rechtszaak is een van de verdachten als hoofddader bestempeld door de officier van Justitie. Ze eiste 3,5 jaar celstraf tegen hem. Uiteindelijk zijn alle zes verdachten vrijgesproken. Met de vrijspraak op zich heb ik geen probleem, dat kan. Maar met de onderbouwing ervan heb ik grote moeite. In mijn optiek is er voldoende bewijs tegen de hoofdverdachte. Datzelfde geldt overigens voor de officier van Justitie. Die is in hoger beroep gegaan. Na de vrijspraak heb ik het dossier nog wel even opengeslagen.

Ik had de neiging om als analist bij de politie het hele onderzoek nog eens door te pluizen. Maar dat idee heb ik snel laten varen.

Ik ben de hoofdverdachte later nog wel eens tegen gekomen, maar aan wraakgevoelens verspil ik mijn energie niet. Het is maar een jongen. Hij had net zo goed mijn zoon kunnen zijn. Dus ik kan beredeneren dat het geen opzet was. Ik ben ook wel eens in een gevecht beland. Die jongen is in mijn optiek schuldig, maar hij is geen moordenaar. Het zit me wel dwars dat hij alles ontkent. Volgt in hoger beroep wederom vrijspraak, dan laat ik het helemaal los. Mijn gezin en ik moeten iedere dag knokken voor onze gemoedstoestand, dat is belangrijker.

Het schrijven daarover heeft me veel geholpen. Op aanraden van diverse mensen die mijn verhaal aanhoorden, heb ik een boek geschreven over alles wat is gebeurd en hoe ik dat heb ervaren. Het boek dat ik nooit had willen schrijven. Het beschrijft kort zijn leven en uitvoeriger het jaar na zijn dood. Ik heb het zo persoonlijk mogelijk gehouden. Hoe ik het heb beleefd en gevoeld. Het is geen tranentrekker, maar als ik zat te janken, heb ik dat ook opgeschreven. Met het boek wil ik laten zien wat je overkomt als je je kind verliest. Het hoeft geen bestseller te worden of mijn doorbraak als schrijver. Ik zie het vooral als een tasbare nagedachtenis aan mijn zoon. De eventuele winst wil ik gebruiken om een opleiding rouwverwerking te gaan volgen. Soms denk ik dat het daadwerkelijke besef bij mij nog moet komen. Straks, als de stilte doordringt.”

Op onze bijeenkomst van 21 april jl. hebben twee sprekers van de H. van der Hoevenkliniek uit Utrecht een lezing gehouden over tbs.

Er zijn in totaal 13 tbs-klinieken in Nederland. De van der Hoevenkliniek bestaat sinds 1955.

De heer Arie Raaijmakers en mevrouw Hanneke Waals zijn forensisch-systeembegeleider bij de kliniek.

Mevrouw Waals zit al vanaf haar 20^e jaar als verpleegkundige en maatschappelijk werkster in de zorg, waarvan de laatste 30 jaar in de van der Hoevenkliniek in de buitendienst.

De heer Raaijmakers zit vanaf zijn 19^e jaar in de zorg van verstandelijk gehandicapten en psychiatrische patiënten. De laatste 25 jaar in de buitendienst van de van der Hoevenkliniek en vanaf 2009 ook actief in de werkgroep tbs en slachtoffers. De buitendienst heeft van oudsher te maken met daders en slachtoffers. 50% van de tbs-ers pleegt een delict binnen zijn eigen netwerk. Vandaar dat de behandelaars grote betrokkenheid voelen bij de positie van het slachtoffer

Doordat de lezing een levendig karakter had door de vele interrupties en vragen is hieronder getracht in korte bewoordingen aan te geven wat aan de orde is gekomen:

- * de positie van het slachtoffer en nabestaanden binnen de tbs-kliniek;
- * het spanningsveld tussen de belangen van het slachtoffer en nabestaanden aan de ene kant en de dader aan de andere kant;
- * het afwegen van de belangen van het slachtoffer;
- * slachtofferonderzoek binnen de tbs-kliniek;
- * slachtoffer-dader-gesprekken;
- * de case-manager als intermediair.

Wat direct bij aanvang van de voordracht en daarna nog herhaalde malen door dhr. Raaijmakers werd benadrukt was, dat binnen de van der Hoevenkliniek de taak van de behandelaars is: het voorkomen van herhaling. In die zin staan zij voor de veiligheid van slachtoffer, nabestaanden en maatschappij.

Beveiliging heeft de prioriteit, daarna *behandeling*. Tevens werd er op gewezen dat in de ogen van de kliniek, tbs in feite nooit echt stopt. De gemiddelde verblijfsduur in een kliniek is zo'n 8 à 9 jaar, waarbij aangetekend werd dat de vergoeding vanuit het rijk, voor wat genoemd werd de dure setting, 6 jaar is. Dat laatste zo werd verzekerd, is, zal en kan nooit een leidraad zijn in het behandelplan c.q. voor het aanpassen van een behandeling b.v. met het oog op kostenbesparing.

Bij elke tbs-er wordt om de 2 jaar door de rechter aan de hand van het behandelplan en de rapportage van de kliniek, bekeken hoe de resultaten van de behandeling zijn.

De rechter kan dan besluiten tot verlenging van de tbs met 1 of 2 jaar. Als de relatie tussen de tbs-er en de behandelaars niet meer optimaal is of resultaten blijven uit kan, en veelal zal, de tbs-er overgeplaatst worden naar een andere kliniek. Wanneer na de volgende 2 jaar weer resultaat uitblijft en 2 klinieken vinden dat er geen duidelijke verandering van gedrag te zien is, komt long stay in zicht. Dat zal plaatsvinden via interne en externe toetsing. Het is overigens goed te weten dat ook bij long stay de rechter om de 2 jaar oordeelt over de tbs.

In een aantal gevallen kan bij long stay 'humanitair verlof' verleend worden.

De stappen die bij verlof gelden zijn:

- * begeleid verlof;
- * onbegeleid verlof;
- * transmuraal verlof.

Het voert hier te ver om in detail in te gaan op de voorwaarden waaronder verlof wordt verleend, maar verzekerd werd dat verlofaanvragen zeer uitvoerig en intensief worden besproken. Een aanvraag passeert in de kliniek zes stations waar wordt bekeken of en zo ja op welke voorwaarden een verlof wordt aangevraagd. Daarna pas gaat het verzoek de deur uit naar het Ministerie van Veiligheid en Justitie waar een aparte commissie (algemene toetsingscommissie) het verzoek beoordeelt en

eventueel verlof verleent. De machtiging voor een verlof is 1 jaar geldig. Binnen dat jaar kan verlof worden toegestaan. De controlerende taak bij verlof ligt bij de kliniek en niet bij bv de reclassering.

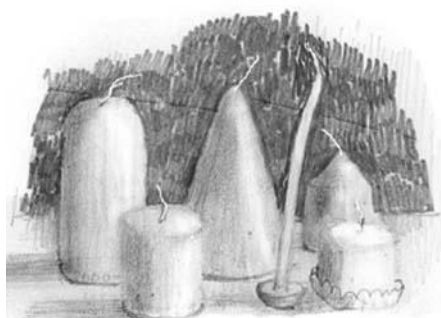
Van belang is te weten dat de laatste jaren in de overwegingen al dan niet een aanvraag voor verlof naar de algemene toetsingscommissie te sturen een uitgebreid slachtofferonderzoek wordt gehouden. Dat betekent dus dat niet alleen de belangen van de tbs-er in kaart worden gebracht en besproken maar zeker en uitdrukkelijk ook de belangen en de rol van slachtoffers dan wel nabestaanden. Voor de nabestaanden geldt dat zij voor vragen, inlichtingen en informatie contact kunnen opnemen met de case-managers van Slachtofferhulp Nederland.

Dhr. Raaijmakers heeft, in het kort, een inkijkje gegeven in de mogelijke behandelingen binnen de kliniek.

Zo is er de z.g. *cognitieve behandeling* waarbij de wereld van de tbs-er in beeld wordt gebracht. Er wordt gebruik gemaakt van *medicatie* (bv. libidoremmers bij pedofielen), *diagnostiek* (voorspellen van conflictgedrag) en *sociotherapie*.

Elke dag is er een bijeenkomst met behandelaars maar ook met tbs-ers om te bespreken wat er op die dag zoal is gebeurd. Kennelijk is het zo dat in grote lijnen de procedures die bij de tbs-klinieken gevolgd worden tamelijk uniform zijn. Dat kan overigens niet gezegd worden van behandelplannen toegankelijkheid, transparantie over procedures en informatie naar slachtoffers en nabestaanden. Voor de VOVK is daar nog een wereld te winnen.

Ron Sluijs

UITNODIGING VAN ADS

Lotgenotenvereniging Aandacht Doet Spreken organiseert vanaf vrijdagavond 29 juni t/m zondag 1 juli een bijeenkomst met workshops in Wilhelminaoord op de grens van Drenthe en Friesland. U hoeft geen lid van ADS te zijn.

Het is een goede gelegenheid om eens rustig samen te zijn met lotgenoten uit het hele land.

Voor wie daarnaast ook graag wat om handen heeft, zijn er de workshops gezichtscreme of kaarsen maken, en bij voldoende belangstelling bloemschikken of schilderen en tekenen.

De locatie is Koningin Wilhelminalaan 24, 8384GH Wilhelminaoord.

Eigen bijdrage € 10,00 per persoon.

Vrijdagavond 29 juni vanaf 19.00 uur.

20.30 uur-22.00 uur. Workshop crèmes maken
Maximum 6 aantal deelnemers per keer.
U gaat naar huis met een zelfgemaakte crème die de duurste merken benadert!

Zaterdag 30 juni

08.00 uur-09.00 uur. Ontbijt

10.00 uur. Workshop

12.00 uur-13.00 uur. Lunch.

13.00 uur-16.30. Workshop kaarsen maken

U kunt een tuinfakkeltje maken of een kaarsenset voor binnen op tafel. Maximum 8 deelnemers.

Wel oude kleding of een schort meenemen, een keukenmesje, schaar en een plastic placemat of een stukje tafelzeil.

17.00 uur-18.00 uur. BBQ of buffet.

20.30 uur-22.00 uur workshop crèmes maken

Zondag 1 juli

09.00 uur-12.00 uur. Brunch voor overnachters

12.00 uur-15.30. Workshop kaarsen maken

12.00 uur-17.00 uur. Workshops

17.00 uur-18.00 uur. Buffet en afsluiting.

Aanmelden

ADS wil graag weten hoeveel lotgenoten zij kan verwachten in verband met de inkoop van voedsel en dranken, en wie er wil meedoen met welke workshop.

U kunt kiezen uit één avond, één dag, twee dagen of het hele weekend. U kunt zich aanmelden met uw naam, aantal personen, avond, dag(en) of weekend met overnachten, dag zonder overnachten, welke workshops, bij ons bestuurslid Monique Haster.

moniquehaster@hotmail.com

VOORAANKONDIGING DHG 2012

De landelijke Dag Herdenken Geweldsslachtoffers (DHG) jaarlijks op de zaterdag van week 38, wordt dit jaar georganiseerd op zaterdag 22 september in Den Haag. In de komende maanden proberen wij overal in Nederland met de nadruk op Zuid Holland de medewerking van media te krijgen voor publicatie / aankondiging van deze dag. Lang niet alle nabestaanden (familie, vrienden, collega's) van slachtoffers geweldsmisdrijven weten van het bestaan van deze herdenkingsdag. De stichting DHG is beheerder van het lint waarop de namen (ruim 200) van slachtoffers zijn te lezen en elk jaar op de DHG wordt megedragen door nabestaanden, betrokkenen en vrijwilligers.

Nieuwe Kerk, Spui 175, Den Haag

Nabestaanden, vrienden, collega's van slachtoffers geweldsmisdrijven en belangstellenden die meer informatie willen over het lint en de DHG kunnen contact opnemen met het secretariaat van de stichting DHG. De stichting DHG tracht elk jaar, met hulp van de media, vrijwilligers te vinden die een actieve bijdrage aan de sociale ontwikkeling willen leveren door middel van het meedragen van het lint waarop de namen van slachtoffers zijn te lezen. In voorgaande jaren hebben zich,

na verschillende oproepen in de media, vele vrijwilligers zich aangemeld die wel eens te maken hebben gehad met geweldsmisdrijven en/of oog hebben voor het maatschappelijk belang in de samenleving. Met deze oproep hopen wij vooral jongeren, scholen, scouting, verenigingen en bedrijven te bereiken om op deze dag samen met nabestaanden het lint, waarop de namen van hun dierbaren, mee te dragen door het centrum van Den Haag. Aansluitend aan de wandeling met het lint door het centrum van Den Haag volgen korte toespraken en wordt om 14.38 uur 2 minuten stilte in acht genomen bij Nieuwe Kerk aan het Spui in Den Haag en op de begraafplaats Westduin bij het monument voor slachtoffers van geweld.

Op begraafplaats Westduin (Ockenburghstraat) is op 14 mei 2010 een monument geplaatst voor alle slachtoffers van geweld. Zij die geen behoefte hebben aan drukte en alles wat het programma brengt in het centrum van Den Haag kunnen tussen 14.00 uur en 14.45 uur een bloemetje leggen en om 14.38 uur samen 2 minuten stilte in acht nemen. De ceremonie en herdenking op begraafplaats Westduin wordt op film opgenomen, deze beelden zullen later die dag in de Nieuwe kerk aan de nabestaanden worden getoond.

*Stichting Dag Herdenken Geweldsslachtoffers
Bernard de Vriesstraat 6 1622 AC Hoorn
dhg@dhgbestuur.nl*

NOOT VOVK: NAMEN OP HET LINT

Willen die leden, van wie hun geliefde niet op het lint staat en die dit wel zouden willen, reageren naar onze secretaris Ron Sluijs.

Dat is overzichtelijker dan zich individueel naar de Stichting te richten. Berichten uiterlijk op de familiedag van 23 juni aanstaande.

ronsluijs@gmail.com Tel:072 5063938

LOTGENOTEN-REISGENOTEN

Wie ons jaren geleden voorspeld zou hebben dat we ooit nog eens een boottocht zouden gaan maken met lotgenoten, die zouden we niet geloofd hebben. Een boottocht maken? Kom nou, we hebben wel wat anders aan ons hoofd! Wij zouden gaan genieten terwijl ons kind dood is? Nooit.

Maar zie – zaterdag 19 mei 2012 gingen we toch van Hengelo naar Krimpen aan den IJssel. De Stichting ‘Van zinloos geweld naar zinvol gedrag’ had een boottocht georganiseerd voor lotgenoten. Dit moeten we niet verwarren met een dagje uit, of met een pleziertocht.

We kwamen ook niet voor de lunch, we kwamen niet voor de boottocht, we kwamen niet voor de muziek, we kwamen niet voor het diner. We kwamen voor elkaar, om elkaar te ontmoeten, om met elkaar te praten.

De lunch was er voor ons, de muziek was er voor ons, de boottocht was er voor ons, het diner was er voor ons.

En we ontmoetten elkaar. Soms bekenden van andere gelegenheden, soms nieuwe mensen, maar telkens mensen met een gedeeltelijk zelfde gruwelijk verleden. En in dat alles stond ons kind centraal.

Met de nieuwste boot van Spido, de James Cook, voeren we van Krimpen aan den IJssel naar Dordrecht. Daar was volop tijd om die oude stad (oudste stad van Nederland?) te bekijken en de meesten deden dat.

Maar wie liever op de boot bleef, deed dat.

Op de terugweg sloeg de kapitein bij de Lek even rechtsaf zodat we ook nog een blik konden werpen op de beroemde molens bij Kinderdijk.

Een prachtige dag die we natuurlijk niet mee hadden willen maken, maar dat gevoel kennen we natuurlijk allemaal. Wat zou je er voor over hebben gehad om er voor te zorgen dat dit alles niet nodig zou zijn. Maar je kunt de geschiedenis niet terugdraaien, hoe graag je ook zou willen.

Terugkijken – er is niets mis mee.

Je herinneringen koesteren – vooral doen! En tegelijkertijd proberen te leven in het heden. Proberen dankbaar te zijn voor de inzet van velen om ons een goede dag te geven.

Hoogtepunten van deze dag? Voor mij waren dat zonder twijfel de gesprekken met de andere ouders, het delen van het verdriet, maar zeker ook het delen van de vreugde, ondanks alles.

Daarom: grote dank voor organisatoren van deze dag, voor de vele vrijwilligers die dit mogelijk hebben gemaakt, maar ook dank aan de vele instellingen die deze dag financieel mogelijk hebben gemaakt.

Paul Kuiper

Aanmelden, dan ook komen!

Er zijn nogal wat leden die zich voor de boottocht hebben aangemeld, doch om wat voor reden dan ook, niet zijn gekomen. Het bestuur krijgt daar wel een rekening van en dat is zondegeld. Uiteraard kan er iets tussen komen, maar springt u a.u.b. niet te lichtzinnig om met een aanmelding. Wilt u in het vervolg goed plannen?

Het bestuur

Slachtoffer Wijzer

De juiste hulp voor iedereen

Op 15 mei jl. hebben mr. Fred Teeven en prof. mr. Pieter van Vollenhoven in Den Haag de website SlachtofferWijzer gepresenteerd: www.slachtofferwijzer.nl

Op de dag van de lancering is een campagne gestart om de website bekendheid te geven. SlachtofferWijzer is een online wegwijzer die eenvoudig, laagdrempelig, anoniem en op ieder moment is te raadplegen.

Hij helpt mensen die dit nodig hebben in drie simpele stappen de weg te vinden naar voor hen op dat moment relevante hulp. Op dit moment vinden 500.000 slachtoffers per jaar nog niet de hulp die zij nodig hebben.

SlachtofferWijzer is een initiatief van het Fonds Slachtofferhulp en mede mogelijk gemaakt door bijdragen van de Vriendenloterij en het Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Achtergrondinformatie SlachtofferWijzer

SlachtofferWijzer is er voor iedereen die iets ernstigs heeft meegemaakt en op zoek is naar hulp. De website en bijhorende app kunnen ook worden geraadpleegd door hulpverleners, familieleden of andere bekenden van een slachtoffer. Bij de organisaties die op SlachtofferWijzer worden genoemd kan men terecht voor praktische, emotionele, juridische en financiële ondersteuning. Er staan ook veilige opvangplaatsen op. De site biedt de mogelijkheid informatie door te sturen, zodat uiteindelijk voor iedereen de juiste hulp beschikbaar is.

Hoe werkt het?

In SlachtofferWijzer selecteer je wat je hebt meegemaakt en daarna geef je aan wat voor soort hulp je zoekt. Je krijgt achtergrondinformatie en een overzicht van organisaties waar jij terecht kunt en waar je een keuze uit kunt maken. Alle organisaties hebben een profielpagina met daarop wat ze exact te bieden hebben en hoe je met ze in contact kan komen.

Eerst schade herstellen

21 maart 2012. Jeugdige criminelen moeten eerst de kans krijgen om schade en relaties te herstellen, straf en vergelding moeten niet op de eerste plaats staan. Niet alleen is dit effectiever om verder crimineel gedrag te voorkomen, het komt ook beter tegemoet aan de belangen van slachtoffers. Herstelrecht, slachtofferdaderbe-middeling en conferenties, verdienen dan ook een stevige plaats in het Nederlandse jeugdstrafrecht.

Dat stelt Annemieke Wolthuis in haar proefschrift 'Herstelrecht, een kinderrecht'.

Ze promoveert aan de Open Universiteit en verdedigt haar proefschrift op 23 maart 2012.

Uitbreiding spreekrecht

22 maart 2012. Staatssecretaris Teeven waarschuwt dat verdere uitbreiding van het spreekrecht van slachtoffers nadelen kan hebben. De VVD wil dat slachtoffers tijdens een proces ook kunnen aangeven welke straf de dader moet krijgen.

In een reactie wijst Teeven er donderdag op dat de officier van justitie en de rechter alle informatie mee moeten wegen. Als hun afweging anders uitpakt, zal deze tot teleurstelling bij het slachtoffer kunnen leiden. Verder zal de verdediging dan de mogelijkheid moeten hebben het slachtoffer te ondervragen over zijn suggestie voor een straf of over het bewijs. Teeven verwacht dat sommige slachtoffers dit niet prettig zullen vinden.

De VVD gaat toch voet bij stuk houden, zo liet de partij weten.

Meerderheid vervolgingsverjaring

22 maart 2012. De positie van het slachtoffer was donderdag ook aan de orde tijdens een debat over het wetsvoorstel om de verjaringstermijnen voor strafbare feiten te verlengen. De Kamer ging hier zoals verwacht in meerderheid op hoofdlijnen mee akkoord, maar waarschuwde voor de nadelen, ook voor de slachtoffers.

Die kunnen valse verwachtingen krijgen als een zaak na lange tijd toch wordt opgepakt (en toch niks wordt) en zelfs worden 'gehertraumatiseerd'. Maar volgens minister Opstelten moet het slachtoffer altijd worden gevraagd wat hij of zij van het instellen van vervolging vindt.

Opstellen wil de verjaring afschaffen voor misdrijven waar een straf op staat van 12 jaar of meer en ook voor ernstige zedenmisdrijven met kinderen. Nu verjaren alleen misdrijven waarvoor je levenslang kunt krijgen niet. Verder wordt de verjaringstermijn verlengd van misdrijven met een straf van acht jaar of meer. Die termijn wordt 20 jaar, in plaats van de huidige 12 jaar. Het oprekken geldt ook voor misdrijven die nu al zijn gepleegd, maar nog niet zijn verjaard. D66 en GroenLinks willen graag dat ook andere feiten die iemands dood veroorzaken niet meer verjaren. Dinsdag wordt er gestemd.

RTL: Gedetineerde negeert regels proeftijd

24 maart 2012. Een op de drie veroordeelden overtreedt tijdens zijn proeftijd voorwaarden die door de rechter zijn opgelegd. En bijna altijd blijft dat onbestraft, meldt RTL Nieuws. Dat komt doordat overtredingen te laat bij de rechter worden gemeld, of omdat de gedetineerde de voorwaarden niet kent. Het opleggen van voorwaarden aan mensen die vervroegd worden vrijgelaten kan sinds 2008. Daarvoor kwam iemand na het uitzitten van tweederde van de straf onherroepelijk vrij. Voorwaarden die kunnen worden opgelegd zijn onder meer reclasseringstoezicht, gedragstherapie of contactverboden. Maar vooral zeden- en vermogensdelinquenten lappen de voorwaarden aan hun laars. VVD en CDA willen naar aanleiding van het onderzoek opheldering van staatssecretaris Teeven van Justitie.

Jaar lang geen verlof

25 maart 2012. Zeventien tbs'ers mochten vorig jaar als straf een jaar lang niet met verlof. Voor de meesten was dat omdat ze niet op tijd terug waren van verlof en één had een strafbaar feit gepleegd. Dat heeft staatssecretaris Teeven vrijdag gemeld aan de Tweede Kamer. De regeling is vorig jaar ingegaan omdat Teeven niet wil dat alle verloven worden ingetrokken als een tbs'er niet op tijd terug is. De bewindsman meldt ook dat de achterstanden bij het Pieter Baan Centrum, dat de geestesgesteldheid van verdachten onderzoekt, zijn weggewerkt. Dat was mogelijk door de inzet van freelance psychiaters en door psychiaters die al bij het P.B.Centrum werkten meer gedragsonderzoek te laten doen.

Teeven wil mogelijkheid levenslang toezicht

27 maart 2012. Staatssecretaris Fred Teeven wil het mogelijk maken dat mensen die veroordeeld zijn voor ernstige gewelds- of zedenmisdrijven, in het uiterste geval, levenslang onder toezicht kunnen worden gesteld. De bewindsman vindt het in bepaalde gevallen nodig dat daders van dit soort zware misdrijven ook na het uitzitten van hun straf langdurig in de gaten worden gehouden. Zo moet worden voorkomen dat ze terugvallen in hun oude gedrag. „Dat kan ook levenslang zijn”, aldus Teeven dinsdag bij de NOS. „Als het goed is hebben ze hier geen last van en geeft het bescherming aan de samenleving.” Hij heeft een wetsvoorstel over het toezicht voor zedendelinquenten en tbs'ers voor advies aan verscheidene instanties gestuurd. Hij schrapt de termijn waarin nu nog de dwangverpleging onder voorwaarden gestopt kan worden. Die termijn is maximaal 9 jaar. Het is aan rechters of het toezicht verlengd moet worden als de kans op recidive nog te groot is. Uit onderzoek blijkt volgens Teeven dat bij tbs'ers het percentage recidivisten met een zeer ernstig delict over de tijd toeneemt. Deze toename is sterker bij zedendelinquenten dan bij niet-zedendelinquenten. NRC besteedde in het hoofdcommentaar aandacht aan het wetsvoorstel. NRC opende daarnaast met het feit dat er kritiek uit de wetenschap en de Tweede Kamer zou zijn op de plannen van Teeven om het strafrecht aan te passen. Ook de RSJ zou woensdag met een zeer kritisch advies komen op het adolescentenstrafrecht.

Burgers helpen steeds vaker de politie

9 april 2012. Steeds meer politiekorpsen zetten burgers in voor serieuze politietaken. Het gaat dan volgens RTL Nieuws om burgers die soms in uniform surveilleren of worden belast met lichte rechetaken. De korpsen zeggen dat door de inzet van de burgers de kans dat iemand op heterdaad wordt betrapt, toeneemt.

Bij 14 van de 25 politiekorpsen zijn er projecten waarbij de burger actief de politie mee helpt bij het verbeteren van de veiligheid in de buurt, bijvoorbeeld bij verkeersproblemen. Het onderzoek is gedaan in samenwerking met de Universiteit van Amsterdam.

'OM moet ontsnapping tbs'er altijd melden'

15 april 2012. Een meerderheid in de Tweede Kamer wil dat het Openbaar Ministerie een ontsnapping van een tbs'er voortaan meldt, tenzij er goede redenen zijn om dat niet te doen. Dat stellen Kamerleden van de VVD, het CDA en de PvdA. Een woordvoerder van het Openbaar Ministerie legt uit dat een speciaal team van het Korps landelijke politiediensten (KLPD) zich buigt over tbs'ers die ontsnappen. „Zij bekijken per zaak welke opsporingsmiddelen ze inzetten, opsporingsberichtgeving is er daar een van. Je moet er daarbij wel op letten dat dergelijke berichtgeving niet tegen je werkt. Bijvoorbeeld doordat een verdachte de benen naar het buitenland neemt of als een kat in het nauw gevaarlijke sprongen gaat maken”, zei hij.

Ontsnapping uit gevangenis Amsterdam

11 mei 2012. Een ontsnapte gevangene uit het Huis van Bewaring aan de Havenstraat in Amsterdam heeft zaterdag maar kort van zijn vrijheid kunnen genieten. Hij werd al snel weer opgepakt in het Vondelpark en is weer afgeleverd in de penitentiaire inrichting.

Dat meldde de politie. De ontsnapping had plaats aan het eind van de ochtend.

Volgens een woordvoester van de politie is de man hooguit een uur op vrije voeten geweest.

Hoe hij kon ontsnappen en waarvoor hij vastzit, is niet bekend.

Een medegevangene, die telefonisch contact opnam met AT5, laat weten dat de ontsnapte nu is opgesloten in een isoleercel. Volgens dezelfde medegevangene zou de man bij zijn ontsnapping over een hek van ruim zes meter zijn geklommen. Hij zag zijn kans schoon op het moment dat de bewakers waren afgeleid. Onder de gevangenen staat de plek, waar de man wist te ontsnappen, bekend als zwakke plek in de gevangenis, aldus de medegevangene.

'Verbod pedovereniging onhaalbaar'

12 mei 2012 Een verbod op pedofielenvereniging Martijn is juridisch volstrekt onhaalbaar. De rechter kan de club alleen verbieden als er strafbare feiten zijn gepleegd. Dat zegt advocaat Swier die de vereniging bijstaat, zondag tegen het ANP. „Maar het OM is zelf al van mening dat de vereniging Martijn nooit verdachte is geweest.” Een civiele rechter in Assen buigt zich woensdag over het verzoek van het OM om de vereniging te verbieden en te ontbinden. Dat verzoek diende justitie in december in bij de rechtbank. Mocht de rechter Martijn inderdaad verbieden, dan houdt de vereniging op te bestaan. Als er dan toch nog mensen zijn die de organisatie voortzetten, dan riskeren zij een gevangenisstraf van maximaal 1 jaar. Zij kunnen dan worden beschuldigd van deelname aan een criminele organisatie.

MAM, IK BEL JE ZO TERUG

Auteur Wanda Beemsterboer-Avenarius
Eerste druk oktober 2011, inmiddels de vijfde.
Paperback, 240 pagina's met fotokatern.
Prijis € 10,00
ISBN 9789021550923

AGENDA VOVK 2012

23 juni	familiedag
8 september	bijeenkomst Leusden
22 september	DHG Den Haag
3 november	bijeenkomst Leusden
15 december	decemberbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie.....	Paul Kuiper.....	1
Van het bestuur.....	Jan van Kleeff.....	2
Muur tegen geweld.....	Jan van Kleeff.....	3
Voorankondiging Leusden		4
Vacaturebank.....		4
Het verhaal van Niels Kooistra.....	Rien Verbiest.....	5
Mijn altaartje.....	Herma Kooistra.....	7
Het is al zó lang geleden.....	Rien Verbiest.....	8
Ieder zijn mening.....	Wil Vreeburg/Paul Kuiper.....	10
Wij herdenken.....		11
Redmar had gewoon pech.....	Cees Smedema.....	16
Leusden 21 april 2012.....	Ron Sluijs.....	18
Uitnodiging ADS.....		19
Voorankondiging DHG.....		20
Lotgenoten-Reisgenoten.....		21
Nieuwsflitsen.....		22
Boek Wanda Beemsterboer.....		24
Agenda en inhoud.....		25.

